Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 8ης Φεβρουαρίου 2024*

«Προδικαστική παραπομπή – Κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3 – Μεταγενέστερη αίτηση – Προϋποθέσεις για την απόρριψη της αίτησης αυτής ως απαράδεκτης – Έννοια του όρου "νέα στοιχεία ή πορίσματα" – Απόφαση του Δικαστηρίου επί ζητήματος ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης – Άρθρο 46 – Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής – Αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου να αποφαίνεται επί της ουσίας μιας τέτοιας αίτησης όταν η απόφαση απόρριψης της αίτησης ως απαράδεκτης στερείται νομιμότητας – Διαδικαστικές εγγυήσεις – Άρθρο 14, παράγραφος 2»

Στην υπόθεση C-216/22,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Verwaltungsgericht Sigmaringen (διοικητικό πρωτοδικείο Sigmaringen, Γερμανία) με απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 23 Μαρτίου 2022, στο πλαίσιο της δίκης

A. A.

κατά

Bundesrepublik Deutschland,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο, A. Prechal, K. Jürimäe, K. Λυκούργο, T. von Danwitz και O. Spineanu-Matei, προέδρους τμήματος, M. Ilešič, J.-C. Bonichot (εισηγητή), P. G. Xuereb, L. S. Rossi, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Wahl και I. Ziemele, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Αιμιλίου

γραμματέας: D. Dittert, προϊστάμενος μονάδας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 28ης Φεβρουαρίου 2023,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Möller και την A. Hoesch,

– η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Posch και τις J. Schmoll και V.-S. Strasser,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την A. Azéma και τον H. Leupold,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 7ης Σεπτεμβρίου 2023,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, και του άρθρου 46, παράγραφος 1, στοιχείο α′, σημείο ii, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60, και διορθωτικό ΕΕ 2015, L 114, σ. 25).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του A. A., υπηκόου τρίτης χώρας, και της Bundesrepublik Deutschland (Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας), εκπροσωπούμενης από την Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (ομοσπονδιακή υπηρεσία μετανάστευσης και προσφύγων, Γερμανία) (στο εξής: Υπηρεσία), με αντικείμενο την απόρριψη ως απαράδεκτης της μεταγενέστερης αίτησης του A. A. για τη χορήγηση του καθεστώτος του πρόσφυγα.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 18 και 36 της οδηγίας 2013/32 έχουν ως εξής:

«(18) Είναι προς το συμφέρον τόσο των κρατών μελών όσο και των αιτούντων διεθνή προστασία να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων το συντομότερο δυνατό, με την επιφύλαξη της διεξαγωγής κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

[…]

(36) Όταν ο αιτών υποβάλλει νέα αίτηση χωρίς να προσκομίζει νέα στοιχεία ή επιχειρήματα, θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να ανοίγουν νέα πλήρη εξεταστική διαδικασία. Στις περιπτώσεις αυτές, τα κράτη μέλη θα πρέπει να μπορούν να απορρίπτουν την αίτηση ως απαράδεκτη με βάση την αρχή του δεδικασμένου.»

4 Το άρθρο 2 της οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

[…]

στ) “αποφαινόμενη αρχή”: κάθε οιονεί δικαστική ή διοικητική αρχή κράτους μέλους υπεύθυνη για την εξέταση των αιτήσεων διεθνούς προστασίας και αρμόδια για τη λήψη αποφάσεων πρωτοβαθμίως στις εν λόγω υποθέσεις·

[…]

ιζ) “μεταγενέστερη αίτηση”: η περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται μετά τη λήψη [απρόσβλητης] απόφασης επί προηγούμενης αίτησης, περιλαμβανομένων περιπτώσεων όπου ο αιτών ρητά ανακάλεσε την αίτησή του και περιπτώσεων όπου η αποφαινόμενη αρχή απέρριψε αίτηση μετά από τη σιωπηρή της ανάκληση σύμφωνα με το άρθρο 28 παράγραφος 1.»

5 Το άρθρο 14 της οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Προσωπική συνέντευξη», ορίζει τα εξής:

«1. Πριν από τη λήψη απόφασης από την αποφαινόμενη αρχή πρέπει να παρέχεται στον αιτούντα η ευκαιρία προσωπικής συνέντευξης σχετικά με την αίτηση διεθνούς προστασίας του με πρόσωπο αρμόδιο, βάσει της εθνικής νομοθεσίας, για τη διεξαγωγή ανάλογων συνεντεύξεων. Οι προσωπικές συνεντεύξεις επί της ουσίας της αίτησης διεθνούς προστασίας διεξάγονται από το προσωπικό της αποφαινόμενης αρχής. Το παρόν εδάφιο εφαρμόζεται με την επιφύλαξη του άρθρου 42 παράγραφος 2 στοιχείο β).

[…]

2. Η προσωπική συνέντευξη επί της ουσίας της αίτησης μπορεί να παραλειφθεί όταν:

α) η αποφαινόμενη αρχή δύναται να λάβει θετική απόφαση όσον αφορά το καθεστώς του πρόσφυγα βάσει των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων […]

[…]».

6 Το άρθρο 33 της οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Μεταγενέστερες αιτήσεις», προβλέπει τα εξής:

«1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31)], τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9)] όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

[…]

δ) η αίτηση είναι μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95]

[…]».

7 Το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32, το οποίο επιγράφεται «Μεταγενέστερες αιτήσεις», προβλέπει στις παραγράφους 2 έως 5 τα εξής:

«2. Κατά τη λήψη απόφασης σχετικά με το παραδεκτό αίτησης για διεθνή προστασία σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2 στοιχείο δ), η μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας υποβάλλεται κατ' αρχήν σε προκαταρκτική εξέταση προκειμένου να καθορισθεί εάν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τον χαρακτηρισμό του ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95].

3. Εάν η προκαταρκτική εξέταση που αναφέρεται στην παράγραφο 2 καταλήξει στο συμπέρασμα ότι νέα στοιχεία ή πορίσματα έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα τα οποία αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95], η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ. Τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να προβάλουν άλλους λόγους για την περαιτέρω εξέταση μεταγενέστερης αίτησης.

4. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω μόνο εάν ο συγκεκριμένος αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί τα στοιχεία που αναφέρονται στις παραγράφους 2 και 3 του παρόντος άρθρου κατά την προηγούμενη διαδικασία, ιδίως με την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής σύμφωνα με το άρθρο 46.

5. Σε περίπτωση μη περαιτέρω εξέτασης μιας μεταγενέστερης αίτησης δυνάμει του παρόντος άρθρου, η αίτηση θεωρείται απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2 στοιχείο δ).»

8 Το άρθρο 46 της οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής», έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των ακόλουθων αποφάσεων:

α) απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας, περιλαμβανομένων των αποφάσεων:
   i) με τις οποίες κρίνουν αίτηση ως αβάσιμη όσον αφορά το καθεστώς του πρόσφυγα και/ή το καθεστώς επικουρικής προστασίας,
   ii) με τις οποίες η αίτηση κρίνεται ως απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2,

[…]

3. Προκειμένου να τηρούν τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 1, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε η πραγματική προσφυγή να εξασφαλίζει πλήρη και ex nunc εξέταση τόσο των πραγματικών όσο και των νομικών ζητημάτων, ιδίως, κατά περίπτωση, εξέταση των αναγκών διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία [2011/95], τουλάχιστον κατά τις διαδικασίες [εκδίκασης] ένδικου [βοηθήματος] ενώπιον πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.

[…]»

Το γερμανικό δίκαιο

9 Το άρθρο 71 του Asylgesetz (νόμου περί του δικαιώματος ασύλου, BGBl. 2008 I, σ. 1798), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος περί του δικαιώματος ασύλου), υπό τον τίτλο «Μεταγενέστερη αίτηση», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Όταν, μετά την ανάκληση ή την απόρριψη αρχικής αίτησης ασύλου η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη, ο αλλοδαπός υποβάλλει νέα αίτηση ασύλου (μεταγενέστερη αίτηση), νέα διαδικασία ασύλου διεξάγεται μόνον εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 51, παράγραφοι 1 έως 3, του [Verwaltungsverfahrensgesetz (νόμου περί διοικητικής διαδικασίας), BGBl. 2013 I, σ. 102]· […]».

10 Το άρθρο 51 του νόμου περί διοικητικής διαδικασίας, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος περί διοικητικής διαδικασίας), προβλέπει τα εξής:

«(1) Η αρχή οφείλει, κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου, να αποφανθεί σχετικά με την ανάκληση ή τροποποίηση απρόσβλητης διοικητικής πράξης, εάν

1. έχει μεταβληθεί, εκ των υστέρων, υπέρ του ενδιαφερομένου η πραγματική ή νομική κατάσταση στην οποία στηρίζεται η διοικητική πράξη·

2. υπάρχουν νέα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία θα είχαν οδηγήσει σε ευνοϊκότερη για τον ενδιαφερόμενο απόφαση·

3. συντρέχουν σύμφωνα με το άρθρο 580 του Zivilprozessordnung [(κώδικα πολιτικής δικονομίας)] λόγοι για την επανάληψη της διαδικασίας.

(2) Η αίτηση είναι παραδεκτή μόνον εάν ο ενδιαφερόμενος δεν ήταν σε θέση, χωρίς βαριά αμέλεια εκ μέρους του, να επικαλεστεί τον λόγο επανεξέτασης στο πλαίσιο της προηγούμενης διαδικασίας, μεταξύ άλλων με την άσκηση προσφυγής κατά της διοικητικής πράξης.

(3) Η αίτηση πρέπει να υποβληθεί εντός τριών μηνών. Η εν λόγω προθεσμία αρχίζει να τρέχει από την ημέρα κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος έλαβε γνώση του λόγου επανεξέτασης.

[…]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

11 Ο προσφεύγων της κύριας δίκης είναι Σύρος υπήκοος. Στις 26 Ιουλίου 2017 υπέβαλε αίτηση ασύλου στη Γερμανία, αφού προηγουμένως, κατά δήλωσή του, αναχώρησε από τη Συρία το 2012, παρέμεινε στη Λιβύη μέχρι το 2017 και εν συνεχεία εισήλθε στη Γερμανία μέσω της Ιταλίας και της Αυστρίας.

12 Κατά τη συνέντευξή του ενώπιον της Υπηρεσίας ανέφερε ότι είχε εκπληρώσει τη στρατιωτική θητεία του στη Συρία μεταξύ του 2003 και του 2005 και ότι είχε εγκαταλείψει τη χώρα αυτή από φόβο μήπως ανακληθεί υπό τα όπλα ή φυλακιστεί σε περίπτωση αρνήσεώς του να εκπληρώσει τις στρατιωτικές υποχρεώσεις του. Μετά την αναχώρησή του από τη Συρία, ο πατέρας του τον ενημέρωσε ότι είχε κληθεί να παρουσιαστεί στις στρατιωτικές αρχές.

13 Με απόφαση της 16ης Αυγούστου 2017, η Υπηρεσία του χορήγησε επικουρική προστασία, αλλά αρνήθηκε να του αναγνωρίσει το καθεστώς του πρόσφυγα.

14 Η Υπηρεσία αιτιολόγησε την άρνηση αυτή αναφέροντας ότι δεν συνέτρεχε λόγος να υποτεθεί ότι το συριακό κράτος θα εκλάμβανε την αποδημία του προσφεύγοντος της κύριας δίκης ως δήλωση εναντίωσης στο καθεστώς. Συγκεκριμένα, αφενός, ο προσφεύγων της κύριας δίκης κατάγεται από περιοχή όπου, κατά τον χρόνο της αναχώρησής του, διεξάγονταν μάχες μεταξύ του συριακού στρατού, του Ελεύθερου Συριακού Στρατού και του Ισλαμικού Κράτους. Αφετέρου, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τα λεγόμενα του ίδιου, είχε εγκαταλείψει τη Συρία προτού κληθεί να καταταγεί στον συριακό στρατό, δεν συνέτρεχε λόγος να θεωρηθεί στη χώρα του ως λιποτάκτης ή αντίπαλος του καθεστώτος. Κατά τα λοιπά, σύμφωνα με την Υπηρεσία, ο προσφεύγων της κύριας δίκης δεν απέδειξε ότι η στράτευση ήταν ο λόγος της αναχώρησής του. Επικαλέστηκε απλώς τη γενική κατάσταση κινδύνου λόγω του πολέμου στη Συρία.

15 Ο προσφεύγων της κύριας δίκης δεν άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής, η οποία κατέστη απρόσβλητη.

16 Στις 15 Ιανουαρίου 2021 ο προσφεύγων της κύριας δίκης υπέβαλε ενώπιον της Υπηρεσίας νέα αίτηση ασύλου, ήτοι «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ιζ', της οδηγίας 2013/32. Στήριξε κατ' ουσίαν την αίτησή του στην απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge [(Στρατιωτική θητεία και άσυλο), C-238/19, EU:C:2020:945]. Υποστήριξε ότι η απόφαση αυτή συνιστούσε «μεταβολή της νομικής κατάστασής του», κατά την έννοια των εθνικών διατάξεων, και ότι, κατά συνέπεια, η Υπηρεσία όφειλε να εξετάσει επί της ουσίας τη μεταγενέστερη αίτησή του. Κατά την άποψή του, η μεταβολή αυτή έγκειτο στο γεγονός ότι η απόφαση την οποία επικαλέστηκε προβλέπει ερμηνεία των κανόνων σχετικά με το βάρος αποδείξεως ευνοϊκότερη για τους αιτούντες άσυλο από εκείνη που ακολουθεί η εθνική νομολογία για αιτούντες που έχουν διαφύγει από τη χώρα τους προκειμένου να αποφύγουν τις στρατιωτικές υποχρεώσεις τους. Η εν λόγω μεταβολή απορρέει από τη διατύπωση που χρησιμοποίησε το Δικαστήριο, κατά την οποία, υπό ορισμένες συνθήκες, υφίσταται «ισχυρό τεκμήριο» ότι η άρνηση εκπλήρωσης της στρατιωτικής θητείας σχετίζεται με έναν από τους λόγους δίωξης που απαριθμούνται στο άρθρο 10 της οδηγίας 2011/95.

17 Με απόφαση της 22ας Μαρτίου 2021, η Υπηρεσία απέρριψε ως απαράδεκτη τη μεταγενέστερη αίτηση ασύλου που υπέβαλε ο προσφεύγων της κύριας δίκης. Αιτιολόγησε την απόφαση αυτή με το σκεπτικό, κατ' ουσίαν, ότι η απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Στρατιωτική θητεία και άσυλο) (C-238/19, EU:C:2020:945), δεν την υποχρέωνε να εξετάσει επί της ουσίας την αίτηση. Συγκεκριμένα, υποστήριξε ότι η απλή επίκληση της

απόφασης αυτής από τον προσφεύγοντα της κύριας δίκης προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησής του δεν ανταποκρινόταν στις προϋποθέσεις που θέτουν τόσο οι εθνικές όσο και οι ενωσιακές διατάξεις για την εκ νέου εξέταση της αίτησής του ασύλου.

18 Ο προσφεύγων της κύριας δίκης άσκησε προσφυγή ενώπιον του Verwaltungsgericht Sigmaringen (διοικητικού πρωτοδικείου Sigmaringen, Γερμανία), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου, ζητώντας να ακυρωθεί η απόφαση της Υπηρεσίας της 22ας Μαρτίου 2021 και να του αναγνωριστεί το καθεστώς του πρόσφυγα.

19 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 71, παράγραφος 1, του νόμου περί του δικαιώματος ασύλου και του άρθρου 51, παράγραφος 1, σημείο 1, του νόμου περί διοικητικής διαδικασίας, εάν, μετά την απόρριψη της αρχικής αίτησης ασύλου, με απόφαση η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη, ο υπήκοος τρίτης χώρας υποβάλει μεταγενέστερη αίτηση, η αποφαινόμενη αρχή οφείλει να κινήσει εκ νέου τη διαδικασία εφόσον η πραγματική ή νομική κατάσταση στην οποία στηρίζεται η διοικητική πράξη έχει μεταβληθεί εκ των υστέρων υπέρ του ενδιαφερομένου. Όσον αφορά τη μεταβολή της «νομικής κατάστασης», κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, κατά την κρατούσα εθνική νομολογία, στην έννοια αυτή εμπίπτει, κατ' αρχήν, μόνον η τροποποίηση των εφαρμοστέων διατάξεων, και όχι μια δικαστική απόφαση, όπως απόφαση του Δικαστηρίου. Όπως αναφέρει, μια δικαστική απόφαση περιορίζεται στην ερμηνεία και την εφαρμογή των σχετικών διατάξεων που ίσχυαν κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης επί της προηγούμενης αίτησης χωρίς να τις τροποποιεί. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει, ωστόσο, ότι οι αποφάσεις του Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου) σχετικά με το περιεχόμενο του θεμελιώδους δικαιώματος ασύλου μπορούν κατ' εξαίρεση να συνιστούν μεταβολή της «νομικής κατάστασης» κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων.

20 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, ωστόσο, εάν η ανωτέρω ερμηνεία του εθνικού δικαίου συνάδει με το δίκαιο της Ένωσης, καθόσον, στο πλαίσιο της ερμηνείας αυτής, απόφαση του Δικαστηρίου δεν θεωρείται κατά κανόνα ικανή να μεταβάλει «τη νομική κατάσταση» και, ως εκ τούτου, να δικαιολογήσει την επανάληψη της διαδικασίας σε περίπτωση υποβολής μεταγενέστερης αίτησης, παρότι, με την απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU και C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), το Δικαστήριο έκρινε ότι συνιστά νέο στοιχείο, κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32 το γεγονός ότι υφίσταται απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία διαπιστώνεται ότι εθνική ρύθμιση αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης.

21 Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο ζητεί ειδικότερα να διευκρινιστεί εάν απόφαση του Δικαστηρίου η οποία περιορίζεται στην ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης που ίσχυε ήδη κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης επί προηγούμενης αίτησης μπορεί να συνιστά «νέο στοιχείο ή πόρισμα» κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και του άρθρου 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32. Ειδικότερα, διερωτάται εάν η απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Στρατιωτική θητεία και άσυλο) (C-238/19, EU:C:2020:945), την οποία επικαλείται ο προσφεύγων της κύριας δίκης, συνιστά, εν προκειμένω, «νέο στοιχείο ή πόρισμα», δεδομένου ότι η απόφαση αυτή περιέχει σημαντικές διευκρινίσεις όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο β', και του άρθρου 10 της οδηγίας 2011/95 στην περίπτωση των Σύρων αντιρρησιών συνείδησης.

22 Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, δυνάμει του εφαρμοστέου εθνικού δικονομικού δικαίου, όταν επιλαμβάνεται προσφυγής κατά απόφασης της Υπηρεσίας με την οποία απορρίπτεται ως απαράδεκτη μεταγενέστερη αίτηση, δύναται να αποφανθεί μόνον επί των

προϋποθέσεων παραδεκτού της αίτησης αυτής, όπως ορίζονται στο άρθρο 71, παράγραφος 1, του νόμου περί του δικαιώματος ασύλου και στο άρθρο 51, παράγραφοι 1 έως 3, του νόμου περί διοικητικής διαδικασίας. Συνεπώς, εάν το αιτούν δικαστήριο κρίνει ότι η Υπηρεσία κακώς απέρριψε τη μεταγενέστερη αίτηση, μπορεί μόνο να ακυρώσει την απόφαση περί απαραδέκτου και να αναπέμψει την εν λόγω αίτηση προς εξέταση στην Υπηρεσία προκειμένου αυτή να εκδώσει νέα απόφαση.

23 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, ωστόσο, εάν οι εν λόγω εθνικοί δικονομικοί κανόνες είναι συμβατοί με το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής του άρθρου 46, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32 καθώς και με τον σκοπό της οδηγίας, όπως αυτός διατυπώνεται στην αιτιολογική σκέψη 18, να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων διεθνούς προστασίας το συντομότερο δυνατό. Σε περίπτωση που κριθεί ότι το άρθρο 46 επιτρέπει, ή ακόμη και υποχρεώνει, το αιτούν δικαστήριο να αποφανθεί το ίδιο επί της ουσίας της μεταγενέστερης αίτησης και να χορηγήσει, ενδεχομένως, το καθεστώς του πρόσφυγα στον προσφεύγοντα της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται περαιτέρω εάν ο προσφεύγων αυτός πρέπει να απολαύει των διαδικαστικών εγγυήσεων που προβλέπονται στις διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ της οδηγίας 2013/32.

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Verwaltungsgericht Sigmaringen (διοικητικό πρωτοδικείο Sigmaringen) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) α) Είναι συμβατή με το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας [2013/32] εθνική διάταξη κατά την οποία μεταγενέστερη αίτηση θεωρείται παραδεκτή μόνον εφόσον εκ των υστέρων μεταβλήθηκε υπέρ του αιτούντος η πραγματική ή νομική κατάσταση στην οποία στηρίχθηκε η αρχική απορριπτική απόφαση;

β) Αντιβαίνει στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και στο άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας [2013/32] εθνική διάταξη κατά την οποία απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στην προκειμένη περίπτωση: σε διαδικασία προδικαστικής παραπομπής κατά το άρθρο 267 ΣΛΕΕ) δεν θεωρείται ότι συνιστά “νέα περίσταση” ή “νέο στοιχείο” ή “νέο πόρισμα”, αν αυτή δεν διαπιστώνει την ασυμβατότητα εθνικής διάταξης με το δίκαιο της Ένωσης, αλλά περιορίζεται στην ερμηνεία της ενωσιακής νομοθεσίας; Ποιες προϋποθέσεις πρέπει να πληρούνται, κατά περίπτωση, προκειμένου απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην οποία απλώς ερμηνεύεται το δίκαιο της Ένωσης, να πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ως “νέα περίσταση” ή “νέο στοιχείο” ή “νέο πόρισμα”;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως [στο πρώτο ερώτημα, στοιχεία α′ και β′]: Έχουν το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας [2013/32] την έννοια ότι απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία κρίθηκε ότι συντρέχει ισχυρό τεκμήριο ότι η άρνηση εκπλήρωσης της στρατιωτικής θητείας υπό τις προβλεπόμενες στο άρθρο 9, παράγραφος 2, στοιχείο ε′, της οδηγίας [2011/95] προϋποθέσεις συνδέεται με έναν από τους πέντε λόγους που παρατίθενται στο άρθρο 10 της οδηγίας αυτής πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ως “νέο στοιχείο”, “νέα περίσταση” ή “νέο πόρισμα”;

3) α) Έχει το άρθρο 46, παράγραφος 1, στοιχείο α′, σημείο ii, της οδηγίας [2013/32] την έννοια ότι στο πλαίσιο δικαστικής προσφυγής κατά αποφάσεως της αποφαινόμενης αρχής με την οποία η αίτηση κρίνεται απαράδεκτη, κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και του άρθρου 40, παράγραφος 5, της οδηγίας [2013/32], η εξέταση περιορίζεται στο κατά πόσον η αποφαινόμενη αρχή ορθώς εκτίμησε τις προϋποθέσεις

που πρέπει να πληρούνται προκειμένου μεταγενέστερη αίτηση ασύλου να μπορεί να θεωρηθεί απαράδεκτη κατά το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 5, της οδηγίας [2013/32];

β) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο [τρίτο ερώτημα, στοιχείο α′]: Έχει το άρθρο 46, παράγραφος 1, στοιχείο α′, σημείο ii, της οδηγίας [2013/32] την έννοια ότι στο πλαίσιο δικαστικής προσφυγής κατά αποφάσεως με την οποία η αίτηση κρίνεται απαράδεκτη εξετάζεται και το κατά πόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις χορήγησης καθεστώτος διεθνούς προστασίας κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β′, της οδηγίας [2011/95], όταν το εθνικό δικαστήριο, κατόπιν ελέγχου, διαπιστώνει ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις απόρριψης της μεταγενέστερης αίτησης ασύλου ως απαράδεκτης;

γ) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο [τρίτο ερώτημα, στοιχείο β′]: Προϋποθέτει η απόφαση αυτή του εθνικού δικαστηρίου ότι προηγουμένως έχουν χορηγηθεί στον αιτούντα οι ειδικές διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπονται στο άρθρο 40, παράγραφος 3, τρίτη περίοδος, σε συνδυασμό με τις διατάξεις του κεφαλαίου II της οδηγίας [2013/32]; Είναι το εθνικό δικαστήριο αρμόδιο να διεξαγάγει το ίδιο τη διαδικασία αυτή ή οφείλει να αναθέσει τη διεξαγωγή της στην αποφαινόμενη αρχή, κατά περίπτωση κατόπιν αναστολής της ένδικης διαδικασίας; Μπορεί ο αιτών να παραιτηθεί από την τήρηση των εν λόγω διαδικαστικών εγγυήσεων;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί των δύο πρώτων προδικαστικών ερωτημάτων

25 Με τα δύο πρώτα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί υπό ποιες προϋποθέσεις απόφαση του Δικαστηρίου μπορεί να συνιστά «νέο στοιχείο ή πόρισμα», κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32.

26 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 απαριθμεί κατά τρόπο εξαντλητικό τις περιπτώσεις στις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη (απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 76).

27 Το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32 προβλέπει ειδικότερα ότι τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη εάν «η αίτηση είναι μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95]».

28 Η έννοια της «μεταγενέστερης αίτησης» ορίζεται στο άρθρο 2, στοιχείο ιζ′, της οδηγίας 2013/32 ως η περαιτέρω αίτηση διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται μετά τη λήψη απρόσβλητης απόφασης επί προηγούμενης αίτησης.

29 Η διαδικασία εξέτασης μεταγενέστερων αιτήσεων καθορίζεται στο άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32, το οποίο προβλέπει, όσον αφορά το παραδεκτό τέτοιων αιτήσεων, εξέταση σε δύο στάδια [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψεις 34 και 35].

30 Επομένως, πρώτον, η παράγραφος 2 του άρθρου αυτού ορίζει ότι, προκειμένου να ληφθεί απόφαση σχετικά με το παραδεκτό αίτησης διεθνούς προστασίας δυνάμει του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας αυτής, η μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας υποβάλλεται κατ' αρχάς σε προκαταρκτική εξέταση, προκειμένου να καθοριστεί εάν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95.

31 Δεύτερον, η εξέταση του παραδεκτού της μεταγενέστερης αίτησης συνεχίζεται, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 40, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, μόνον όταν πράγματι υφίστανται τέτοια νέα στοιχεία ή πορίσματα σε σχέση με την αρχική αίτηση διεθνούς προστασίας, προκειμένου να εξακριβωθεί εάν τα νέα αυτά στοιχεία και πορίσματα αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 37].

32 Επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω μόνον εάν ο αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεστεί τέτοια νέα στοιχεία ή πορίσματα κατά την προηγούμενη διαδικασία.

33 Όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις του παραδεκτού μεταγενέστερης αίτησης, η αίτηση αυτή πρέπει να εξετάζεται επί της ουσίας, τούτο δε, όπως διευκρινίζει το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας αυτής, το οποίο περιέχει τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που εφαρμόζονται στις αιτήσεις διεθνούς προστασίας [πρβλ. απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 38].

34 Προκειμένου να εκτιμηθεί το περιεχόμενο της έννοιας των «νέων στοιχείων ή πορισμάτων», κατά το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, επισημαίνεται ότι από το γράμμα του άρθρου 33, παράγραφος 2, ιδίως από τον όρο «μόνο» που προηγείται της απαρίθμησης των λόγων απαραδέκτου, καθώς και από τον σκοπό της τελευταίας αυτής διάταξης και από την οικονομία της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι η δυνατότητα απόρριψης αίτησης διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτης σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη συνιστά παρέκκλιση από την υποχρέωση επί της ουσίας εξέτασης μιας τέτοιας αίτησης [πρβλ. απόφαση της 1ης Αυγούστου 2022, Bundesrepublik Deutschland (Τέκνο προσφύγων το οποίο γεννήθηκε εκτός του κράτους υποδοχής), C-720/20, EU:C:2022:603, σκέψη 49].

35 Όπως έχει διαπιστώσει το Δικαστήριο, τόσο από τον εξαντλητικό χαρακτήρα της απαρίθμησης που περιλαμβάνεται στο εν λόγω άρθρο 33, παράγραφος 2, όσο και από το γεγονός ότι οι απαριθμούμενοι σε αυτό λόγοι απαραδέκτου ισχύουν κατ' εξαίρεση συνάγεται ότι οι λόγοι αυτοί πρέπει να ερμηνεύονται στενά [πρβλ. απόφαση της 1ης Αυγούστου 2022, Bundesrepublik Deutschland (Τέκνο προσφύγων το οποίο γεννήθηκε εκτός του κράτους υποδοχής), C-720/20, EU:C:2022:603, σκέψη 51].

36 Αντιθέτως, οι περιπτώσεις που, κατά την οδηγία 2013/32, μια μεταγενέστερη αίτηση θεωρείται κατ' ανάγκην παραδεκτή πρέπει να ερμηνεύονται ευρέως.

37 Επιπλέον, από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32 και, ειδικότερα, από τη χρήση της φράσης «νέα στοιχεία ή πορίσματα» προκύπτει ότι η διάταξη αυτή δεν αναφέρεται μόνο σε πραγματική μεταβολή της προσωπικής κατάστασης του αιτούντος ή της κατάστασης στη χώρα καταγωγής του, αλλά και σε νέα νομικά στοιχεία.

38 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ειδικότερα ότι δεν είναι δυνατή η κήρυξη μεταγενέστερης αίτησης ως απαράδεκτης βάσει του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32, όταν η αποφαινόμενη αρχή, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο στ′, της εν λόγω οδηγίας, διαπιστώνει ότι η μη δυνάμενη να προσβληθεί απόρριψη της προηγούμενης αίτησης αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης. Η εν λόγω αποφαινόμενη αρχή επιβάλλεται, κατ' ανάγκην, να προβεί στη διαπίστωση αυτή όταν η ως άνω αντίθεση απορρέει από απόφαση του Δικαστηρίου ή έχει διαπιστωθεί παρεμπιπτόντως από εθνικό δικαστήριο (πρβλ. απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Országos Idegenrendézeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU και C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, σκέψεις 198 και 203).

39 Το συμπέρασμα αυτό στηρίζεται στο γεγονός ότι η πρακτική αποτελεσματικότητα του δικαιώματος που αναγνωρίζεται στον αιτούντα διεθνή προστασία, όπως αυτό κατοχυρώνεται στο άρθρο 18 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και εξειδικεύεται με τις οδηγίες 2011/95 και 2013/32, να αποκτήσει το καθεστώς του δικαιούχου διεθνούς προστασίας, εφόσον πληρούνται οι απαιτούμενες από το δίκαιο της Ένωσης προϋποθέσεις, θα διακυβευόταν σοβαρά σε περίπτωση που μεταγενέστερη αίτηση μπορούσε να κηρυχθεί απαράδεκτη για τον λόγο που διαλαμβάνεται στο άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας 2013/32, παρότι η αρχική αίτηση απορρίφθηκε κατά παράβαση του δικαίου της Ένωσης. Πράγματι, μια τέτοια ερμηνεία της διάταξης αυτής θα είχε ως συνέπεια ότι η εσφαλμένη εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης θα μπορούσε να επαναλαμβάνεται σε κάθε νέα αίτηση διεθνούς προστασίας, χωρίς να μπορεί να παρασχεθεί στον αιτούντα δυνατότητα εξέτασης της αίτησής του η οποία να μην ενέχει παράβαση του δικαίου αυτού. Τέτοιο πρόσκομμα στην αποτελεσματική εφαρμογή των κανόνων του δικαίου της Ένωσης σχετικά με τη διαδικασία χορήγησης διεθνούς προστασίας δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί ευλόγως βάσει της αρχής της ασφαλείας δικαίου (πρβλ. απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Országos Idegenrendézeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU και C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, σκέψεις 192, 196 και 197).

40 Στο ειδικό πλαίσιο της οδηγίας 2013/32, απόφαση του Δικαστηρίου δύναται να εμπίπτει στην έννοια του νέου στοιχείου του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας αυτής ανεξαρτήτως του εάν η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε πριν ή μετά τη διοικητική απόφαση επί της προηγούμενης αίτησης ή του εάν διαπιστώνει το ασυμβίβαστο προς το δίκαιο της Ένωσης της εθνικής διάταξης στην οποία στηρίχθηκε η εν λόγω διοικητική απόφαση ή περιορίζεται στην ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένου του ισχύοντος κατά τον χρόνο έκδοσης της διοικητικής απόφασης.

41 Επομένως, στερείται σημασίας, μεταξύ άλλων, το γεγονός, το οποίο επικαλούνται η Γερμανική και η Αυστριακή Κυβέρνηση, ότι τα αποτελέσματα απόφασης με την οποία το Δικαστήριο, κατά την άσκηση της αρμοδιότητας που του ανατίθεται βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, ερμηνεύει κανόνα του δικαίου της Ένωσης ανάγονται, κατ' αρχήν, στην ημερομηνία θέσεως σε ισχύ του ερμηνευομένου κανόνα (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2015, Starjakob, C-417/13, EU:C:2015:38, σκέψη 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

42 Επιπλέον, μολονότι είναι αληθές ότι, στις σκέψεις 194 και 203 της απόφασης της 14ης Μαΐου 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU και C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), το Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι η ύπαρξη απόφασης με την οποία διαπιστώνεται η ασυμβατότητα προς το δίκαιο της Ένωσης εθνικής ρύθμισης βάσει της οποίας απερρίφθη προηγούμενη αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη συνιστά νέο στοιχείο σχετικά με την εξέταση μεταγενέστερης αίτησης, κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', εντούτοις, επισημαίνεται ότι, με την ως άνω κρίση του, το Δικαστήριο επ' ουδενί αποφάνθηκε ότι μόνον οι αποφάσεις που περιέχουν τέτοια διαπίστωση μπορούν να συνιστούν τέτοιο νέο στοιχείο.

43 Πράγματι, τυχόν ερμηνεία κατά την οποία απόφαση του Δικαστηρίου μπορεί να συνιστά νέο στοιχείο, κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, μόνον όταν διαπιστώνει την ασυμβατότητα προς το δίκαιο της Ένωσης διάταξης του εθνικού δικαίου βάσει της οποίας εκδόθηκε η διοικητική απόφαση επί της προηγούμενης αίτησης όχι μόνο θα υπονόμευε την πρακτική αποτελεσματικότητα του δικαιώματος που αναγνωρίζεται στον αιτούντα διεθνή προστασία, όπως αυτό κατοχυρώνεται στο άρθρο 18 του Χάρτη και μνημονεύεται στη σκέψη 39 της παρούσας απόφασης, αλλά και θα παρέβλεπε τόσο το erga omnes αποτέλεσμα των προδικαστικών αποφάσεων όσο και τη φύση της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 267 ΣΛΕΕ και τον σκοπό της διαδικασίας αυτής, ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση της ομοιόμορφης ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης.

44 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι κάθε απόφαση του Δικαστηρίου μπορεί να συνιστά νέο στοιχείο, κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32.

45 Η ερμηνεία αυτή της έννοιας του νέου στοιχείου επιβεβαιώνεται από την αιτιολογική σκέψη 36 της οδηγίας 2013/32, από την οποία προκύπτει ότι ο αιτών πρέπει, προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησής του, να μπορεί να προβάλει «νέα επιχειρήματα».

46 Πράγματι, η εν λόγω ερμηνεία παρέχει στον αιτούντα τη δυνατότητα να προβάλει, προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησής του, το επιχείρημα ότι η προηγούμενη αίτησή του απερρίφθη χωρίς να ληφθεί υπόψη απόφαση του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι το επιχείρημα αυτό δεν μπορούσε, εξ ορισμού, να προβληθεί κατά την εξέταση της προηγούμενης αίτησης.

47 Στο πλαίσιο αυτό, σημειώνεται περαιτέρω ότι το ότι, κατά την εξέταση της προηγούμενης αίτησης, ο αιτών δεν είχε επικαλεστεί ήδη εκδοθείσα από το Δικαστήριο απόφαση δεν μπορεί να ισοδυναμεί με υπαιτιότητα του αιτούντος κατά την έννοια του άρθρου 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32. Πέραν του ότι, όπως αναφέρεται στις σκέψεις 34 και 35 της παρούσας απόφασης, η έννοια της υπαιτιότητας πρέπει να ερμηνεύεται στενά, η υιοθέτηση μιας ευρύτερης ερμηνείας της εν λόγω έννοιας θα είχε ως συνέπεια η εσφαλμένη εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης να μπορεί να επαναλαμβάνεται κατά παράβαση της υποχρέωσης που υπέχουν η αποφαινόμενη αρχή και τα αρμόδια δικαστήρια να λαμβάνουν υπόψη τα πραγματικά στοιχεία που έχουν στη διάθεσή τους κατά τρόπο σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης, εφαρμόζοντας τις σχετικές αποφάσεις του Δικαστηρίου.

48 Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι απόφαση του Δικαστηρίου μπορεί να συνιστά νέο στοιχείο, κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, και του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, ακόμη και αν ο αιτών, στο πλαίσιο της μεταγενέστερης αίτησής του,

δεν έχει αναφερθεί ρητώς στο γεγονός ότι υφίσταται τέτοια απόφαση (πρβλ. απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU και C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, σκέψη 195).

49 Εντούτοις, υπενθυμίζεται ότι, όπως επισημαίνεται στη σκέψη 31 της παρούσας απόφασης, προκειμένου μια μεταγενέστερη αίτηση να είναι παραδεκτή πρέπει, επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, τα νέα στοιχεία ή πορίσματα να «αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας [2011/95]».

50 Πράγματι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 36 της οδηγίας 2013/32, ο νομοθέτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης έκρινε ότι θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να εξετάζουν επί της ουσίας κάθε μεταγενέστερη αίτηση. Κάτι τέτοιο θα συνέβαινε εάν ο αιτών μπορούσε απλώς να επικαλεστεί οποιοδήποτε νέο στοιχείο ή πόρισμα, ανεξαρτήτως της λυσιτέλειάς του υπό το πρίσμα των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την αναγνώριση του ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας, προκειμένου να αποτραπεί η απόρριψη από την αρμόδια αρχή της μεταγενέστερης αίτησής του ως απαράδεκτης βάσει του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', της οδηγίας 2013/32.

51 Όταν ο αιτών επικαλείται απόφαση του Δικαστηρίου ως νέο στοιχείο, κατά την έννοια του άρθρου 33, παράγραφος 2, και του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, τότε η υποχρέωση επί της ουσίας εξέτασης μεταγενέστερης αίτησης περιορίζεται στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης που έχει δοθεί με την εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου φαίνεται λυσιτελής για την εκτίμηση του βασίμου της αίτησης αυτής.

52 Εν προκειμένω, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει εάν η απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Στρατιωτική θητεία και άσυλο) (C-238/19, EU:C:2020:945), την οποία επικαλείται ο προσφεύγων της κύριας δίκης προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησής του, συνιστά νέο στοιχείο που μπορεί να αυξήσει σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του ως πρόσφυγα.

53 Αφ' ης στιγμής η εκτίμηση αυτή εξαρτάται από την ερμηνεία της απόφασης της 19ης Νοεμβρίου 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Στρατιωτική θητεία και άσυλο) (C-238/19, EU:C:2020:945), ιδίως κατά το μέρος που με αυτήν διαπιστώθηκε, στη σκέψη της 61, ότι υφίσταται «ισχυρό τεκμήριο» ότι η άρνηση εκπλήρωσης της στρατιωτικής θητείας υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 9, παράγραφος 2, στοιχείο ε', της οδηγίας 2011/95 σχετίζεται με έναν από τους απαριθμούμενους στο άρθρο 10 της οδηγίας αυτής λόγους, πρέπει να επισημανθεί στο αιτούν δικαστήριο ότι, με τη διαπίστωση αυτή, η οποία διατυπώνεται επίσης στη σκέψη 60 της εν λόγω απόφασης, το Δικαστήριο απλώς ανέφερε ότι, υπό τις προαναφερθείσες συνθήκες, είναι «πολύ πιθανό» να υφίσταται ο συσχετισμός αυτός και δεν είχε την πρόθεση ούτε να καθιερώσει αμάχητο τεκμήριο ούτε να υποκαταστήσει τις αρμόδιες εθνικές αρχές στην εκτίμησή τους επί του σημείου αυτού. Επομένως, στην τελευταία περίοδο της σκέψης 61 της εν λόγω απόφασης, το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι εναπόκειται στις οικείες αρχές να εκτιμήσουν, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των επίμαχων περιστάσεων, το ευλογοφανές του συσχετισμού αυτού.

54 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω παρατηρήσεων, στα δύο πρώτα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 έχουν την έννοια ότι κάθε απόφαση του Δικαστηρίου, συμπεριλαμβανομένης εκείνης η οποία περιορίζεται στην ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης ήδη ισχύουσας κατά τον χρόνο της έκδοσης απόφασης επί προηγούμενης αίτησης,

συνιστά νέο στοιχείο, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, ανεξαρτήτως της ημερομηνίας έκδοσής της, εφόσον αυξάνει σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

55 Με το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 46, παράγραφος 1, στοιχείο α', σημείο ii, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι επιτρέπει ή ακόμη και υποχρεώνει το αρμόδιο εθνικό δικαστήριο, όταν ακυρώνει απόφαση απορρίπτουσα μεταγενέστερη αίτηση ως απαράδεκτη, να αποφαίνεται το ίδιο επί της αίτησης αυτής, χωρίς να χρειάζεται να αναπέμψει την αίτηση αυτή προς εξέταση στην αποφαινόμενη αρχή. Διερωτάται επίσης εάν, στην περίπτωση αυτή, ο αιτών πρέπει να απολαύει των διαδικαστικών εγγυήσεων που προβλέπονται στις διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ της οδηγίας 2013/32.

56 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 46, παράγραφος 1, στοιχείο α', σημείο ii, της οδηγίας 2013/32, οι αιτούντες διεθνή προστασία πρέπει να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής κατά των αποφάσεων απόρριψης των μεταγενέστερων αιτήσεών τους ως απαράδεκτων που εκδίδονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 33, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής.

57 Δυνάμει του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, η προσφυγή είναι πραγματική εάν περιλαμβάνει πλήρη και ex nunc εξέταση από το αρμόδιο εθνικό δικαστήριο τόσο των πραγματικών όσο και των νομικών ζητημάτων και, κατά περίπτωση, εξέταση των αναγκών διεθνούς προστασίας σύμφωνα με την οδηγία 2011/95.

58 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται, βάσει του άρθρου 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, να διαμορφώνουν το εθνικό δίκαιο κατά τρόπο ώστε η εξέταση των σχετικών προσφυγών να περιλαμβάνει δικαστικό έλεγχο του συνόλου των πραγματικών και νομικών ζητημάτων που επιτρέπουν στον δικαστή να προβεί σε επικαιροποιημένη εκτίμηση της συγκεκριμένης υπόθεσης, ούτως ώστε να μπορεί η αίτηση διεθνούς προστασίας να τύχει πλήρους εξέτασης, χωρίς να χρειάζεται να αναπεμφθεί ο φάκελος στην αποφαινόμενη αρχή. Η ως άνω ερμηνεία εξυπηρετεί τον επιδιωκόμενο από την οδηγία 2013/32 σκοπό της εξασφάλισης της κατά το δυνατόν ταχείας εξέτασης τέτοιων αιτήσεων, με την επιφύλαξη της διεξαγωγής κατάλληλης και πλήρους εξέτασης (απόφαση της 29ης Ιουλίου 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, σκέψη 53).

59 Εντούτοις, το άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 αφορά μόνον την εξέταση της προσφυγής και συνεπώς δεν αφορά το ζήτημα της συνέχειας που δίνεται σε περίπτωση ακύρωσης της απόφασης που αποτελεί το αντικείμενο της εν λόγω προσφυγής (αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψη 145, και της 29ης Ιουλίου 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, σκέψη 54).

60 Επισημαίνεται ότι, εκδίδοντας την οδηγία 2013/32, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν σκόπευε να θεσπίσει κοινό κανόνα βάσει του οποίου η αποφαινόμενη αρχή θα έπαυε να είναι αρμόδια μετά την ακύρωση της απόφασης επί αιτήσεως διεθνούς προστασίας, συνεπώς δε τα κράτη μέλη διατηρούν τη δυνατότητα να προβλέπουν ότι, κατόπιν της ακύρωσης αυτής, ο φάκελος της υπόθεσης πρέπει αναπεμφθεί στην εν λόγω αρχή, προκειμένου αυτή να λάβει νέα απόφαση (αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, σκέψεις 146 και 146, και της 29ης Ιουλίου 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, σκέψη 54).

61 Καίτοι η οδηγία 2013/32 αναγνωρίζει, συνεπώς, στα κράτη μέλη ορισμένο περιθώριο ευελιξίας, μεταξύ άλλων, για τον καθορισμό των κανόνων σχετικά με την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας όταν προηγούμενη απόφαση επί της αιτήσεως αυτής έχει ακυρωθεί από δικαστήριο, εντούτοις, πρέπει να επισημανθεί ότι, παρά το περιθώριο αυτό ευελιξίας, τα κράτη μέλη οφείλουν, κατά την εφαρμογή της εν λόγω οδηγίας, να τηρούν το άρθρο 47 του Χάρτη το οποίο κατοχυρώνει, υπέρ κάθε προσώπου του οποίου προσεβλήθησαν τα δικαιώματα και παραβιάσθηκαν οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης, το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου. Τα χαρακτηριστικά της προσφυγής του άρθρου 46 της οδηγίας 2013/32 πρέπει, επομένως, να καθορίζονται τηρουμένου του άρθρου 47 του Χάρτη. Επομένως, κάθε κράτος μέλος που δεσμεύεται από την οδηγία αυτή οφείλει να διαμορφώσει το εθνικό δίκαιο κατά τρόπον ώστε, κατόπιν ακυρώσεως της προηγούμενης αυτής απόφασης και σε περίπτωση αναπομπής του φακέλου στην αποφαινόμενη αρχή, να εκδίδεται νέα απόφαση εντός σύντομου χρόνου και η απόφαση αυτή να είναι σύμφωνη με την εκτίμηση που περιλαμβάνεται στην ακυρωτική δικαστική απόφαση (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιουλίου 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, σκέψεις 55 και 59).

62 Επιπλέον, προβλέποντας, στο άρθρο 46, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, ότι το δικαστήριο που είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί προσφυγής κατά απόφασης περί απορρίψεως αιτήσεως διεθνούς προστασίας υποχρεούται να εξετάζει, κατά περίπτωση, τις «ανάγκες διεθνούς προστασίας» του αιτούντος, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να παράσχει στο εν λόγω δικαστήριο, οσάκις αυτό φρονεί ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία σχετικά πραγματικά και νομικά στοιχεία, την εξουσία να αποφαίνεται κατά τρόπο δεσμευτικό, κατόπιν πλήρους και ex nunc εξετάσεως, τουτέστιν εξαντλητικής και επικαιροποιημένης, των στοιχείων αυτών, επί του ζητήματος εάν ο συγκεκριμένος αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπει η οδηγία 2011/95 ώστε να του χορηγηθεί διεθνής προστασία. Επομένως, οσάκις, κατόπιν της εξέτασης αυτής, το αρμόδιο δικαστήριο σχηματίζει την πεποίθηση ότι, κατ' εφαρμογήν των κριτηρίων που προβλέπει η οδηγία 2011/95, πρέπει να αναγνωρισθεί στον εν λόγω αιτούντα το καθεστώς του πρόσφυγα ή του δικαιούχου επικουρικής προστασίας για τους λόγους που αυτός προβάλλει προς στήριξη της αίτησής του και οσάκις το δικαστήριο αυτό ακυρώνει την απόφαση με την οποία είχε απορριφθεί η σχετική αίτηση και αναπέμπει τον φάκελο στην αρμόδια για την εξέταση αρχή, η τελευταία, υπό την επιφύλαξη της ανακύψεως πραγματικών ή νομικών στοιχείων που χρήζουν αντικειμενικώς νέας επικαιροποιημένης εκτίμησης, δεσμεύεται από την εν λόγω δικαστική απόφαση και από το σκεπτικό στο οποίο αυτή στηρίζεται και δεν διαθέτει πλέον διακριτική ευχέρεια ως προς την απόφαση περί χορηγήσεως ή μη της ζητηθείσας προστασίας υπό το πρίσμα των ίδιων λόγων με εκείνους που προβλήθηκαν ενώπιον του προμνησθέντος δικαστηρίου (απόφαση της 29ης Ιουλίου 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, σκέψεις 65 και 66).

63 Επομένως, μολονότι απόκειται σε κάθε κράτος μέλος να αποφασίσει εάν το δικαστήριο που ακύρωσε την απόφαση περί απαραδέκτου μεταγενέστερης αίτησης μπορεί να κάνει δεκτή την αίτηση αυτή ή να την απορρίψει για άλλον λόγο ή εάν, αντιθέτως, το δικαστήριο αυτό οφείλει να αναπέμψει την αίτηση στην αποφαινόμενη αρχή, προκειμένου αυτή να την εξετάσει εκ νέου, γεγονός παραμένει ότι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, η εν λόγω αρχή οφείλει να σεβαστεί την οικεία δικαστική απόφαση και το σκεπτικό στο οποίο αυτή στηρίζεται.

64 Επιπλέον, το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 υποχρεώνει την αρχή που επιλαμβάνεται παραδεκτής μεταγενέστερης αίτησης να εξετάσει περαιτέρω την αίτηση αυτή σύμφωνα με τις διατάξεις του κεφαλαίου II της εν λόγω οδηγίας.

65 Κατά συνέπεια, εάν, μετά την ακύρωση της απόφασης με την οποία απορρίπτεται μεταγενέστερη αίτηση ως απαράδεκτη, το αρμόδιο δικαστήριο αποφασίσει, υπό τις προϋποθέσεις που διαλαμβάνονται στη σκέψη 62 της παρούσας απόφασης, να αποφανθεί επί της ουσίας της αίτησης αυτής, το εν λόγω δικαστήριο οφείλει να διασφαλίσει, mutatis mutandis, την τήρηση των βασικών αρχών και των θεμελιωδών εγγυήσεων του κεφαλαίου ΙΙ της οδηγίας 2013/32. Το ίδιο ισχύει ακόμη και όταν, δυνάμει του εθνικού δικαίου του, το εν λόγω δικαστήριο δεν έχει την εξουσία να απορρίψει την αίτηση αυτή ή να χορηγήσει διεθνή προστασία στον αιτούντα, δεδομένου ότι η αποφαινόμενη αρχή στην οποία αναπέμπεται ο φάκελος προκειμένου να κάνει δεκτή ή να απορρίψει την οικεία αίτηση δεσμεύεται από τη δικαστική απόφαση και από το σκεπτικό στο οποίο αυτή στηρίζεται.

66 Πρέπει να προστεθεί, λαμβανομένων υπόψη των σχετικών ερωτημάτων του αιτούντος δικαστηρίου, ότι, ελλείψει προσωπικής συνέντευξης ενώπιον της αποφαινόμενης αρχής, όπως προβλέπει το άρθρο 14 της οδηγίας 2013/32, μόνον όταν πραγματοποιηθεί τέτοια συνέντευξη ενώπιον του δικαστηρίου που επιλαμβάνεται προσφυγής κατά της απόφασης περί απαραδέκτου την οποία έλαβε η αρχή αυτή και τηρουμένων όλων των προϋποθέσεων που προβλέπονται από την οδηγία 2013/32, είναι δυνατό να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα του δικαιώματος ακρόασης στο στάδιο αυτό της διαδικασίας (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, σκέψη 71). Εντούτοις, από το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας αυτής προκύπτει επίσης ότι μια τέτοια συνέντευξη μπορεί να παραλειφθεί όταν το δικαστήριο αυτό είναι σε θέση να λάβει, βάσει των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων, θετική απόφαση όσον αφορά το καθεστώς του πρόσφυγα.

67 Για τους λόγους αυτούς, στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 46, παράγραφος 1, στοιχείο α′, σημείο ii, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι επιτρέπει στα κράτη μέλη, χωρίς ωστόσο να τα υποχρεώνει, να παρέχουν στα εθνικά δικαστήρια, όταν αυτά ακυρώνουν απόφαση απορρίπτουσα μεταγενέστερη αίτηση ως απαράδεκτη, την εξουσία να αποφαίνονται τα ίδια επί της αίτησης αυτής, χωρίς να χρειάζεται να αναπέμψουν την αίτηση προς εξέταση στην αποφαινόμενη αρχή, υπό τον όρο ότι τα δικαστήρια αυτά τηρούν τις εγγυήσεις που προβλέπονται στις διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ της εν λόγω οδηγίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

68 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ’ αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, και το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας,

έχουν την έννοια ότι:

κάθε απόφαση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένης εκείνης η οποία περιορίζεται στην ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης ήδη

ισχύουσας κατά τον χρόνο της έκδοσης απόφασης επί προηγούμενης αίτησης, συνιστά νέο στοιχείο, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, ανεξαρτήτως της ημερομηνίας έκδοσής της, εφόσον αυξάνει σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας.

2) Το άρθρο 46, παράγραφος 1, στοιχείο α′, σημείο ii, της οδηγίας 2013/32

έχει την έννοια ότι:

επιτρέπει στα κράτη μέλη, χωρίς ωστόσο να τα υποχρεώνει, να παρέχουν στα εθνικά δικαστήρια, όταν αυτά ακυρώνουν απόφαση απορρίπτουσα μεταγενέστερη αίτηση ως απαράδεκτη, την εξουσία να αποφαίνονται τα ίδια επί της αίτησης αυτής, χωρίς να χρειάζεται να αναπέμψουν την αίτηση προς εξέταση στην αποφαινόμενη αρχή, υπό τον όρο ότι τα δικαστήρια αυτά τηρούν τις εγγυήσεις που προβλέπονται στις διατάξεις του κεφαλαίου II της εν λόγω οδηγίας.

(υπογραφές)